

Siim Veskimees, 1999

Kohtumine

Autori märkus: See jutustus on kirjutatud 1984-ndal aastal, 1999 tehtud muudatused piirduvad enamasti lauseehitusega. Tugevasti on aga ajakohastatud viimast osa. Idee on sama, mis algselt, ent kontekst on vastavusse viidud tegelikkusega, mida 84-ndal ette näha ei võinud.

Tallinn, 1984

Trevor keeras parajasti kuubikut, kui telefon helises. Ta oli end sisse seadnud vanamoodsas, kuid ülimalt mugavas tugitoolis, jalad olid tal diivanilauale asetatud padjal ja varvaste vahel vilkus kantava teleka pilt. Telefonist välja tegemata keeras ta kuubikut veel paar korda, silmitse seda igast küljest, noogutas endamisi rahulolevalt, sirutas siis käe ja haaras kobamisi telefonitoru.

„Scotland Yard,” ühmas ta.

„Kas sa ei või end vähe kiiremini liigutada, topis sihuke!”

„Väga meeldiv, Trevor.” Ta kallutas toru kõrvast eemale, kui teises otsas ta kohta mahlakalt arvamust avaldati, nihutas jalad laiali ja vaatas hajameelselt telekat.

„Hei, kuhu sa kadusid, uuuuu,” kostis vaikselt. Ta surus toru uuesti vastu kõrva.

„Lähem siis või?”

„Lähme, lähme – nojah lähme,” jätkas teine sama hooga. „Oled punkt pool kaheksa Balti jaamas. Kordan – punkt pool kaheksa. Eriti juhmadele – kordan veel kord – punkt pool kaheksa, sest buss läheb üheksateist kolmkümmend viis ja iga sita pärast ta ootama ei hakka.”

„Kuidas plikad välja näevad?” küsis Trevor häirimatult.

„Kuidas sa ise välja näed, protivogaas! Tule kohale ja ära virise. Busside teadetetahvli juures seal trammipeatuse lähedal – tead, kus see on?”

„Tean küll. Aga kõigepealt vaatan kaugelt, ja kui need on laiatarbekrokodillid, tuleb sul üksi kahele peale minna, mina pesen käed puhtaks.”

„Puhu sa mul, sa oled nagu elektrijänes kohal, kui plikade järele lõhnab...”

„*Homo sum, humani nil...*”

„Ära sega vahele ja katsu õigeks ajaks kohal olla ja mitte marki täis teha. Kairet tead?”

„Ei tea.”

„Sul jääb karp lahti, kui teda näed. Sõbrants pidi samasugune olema.”

„Loodame.”

„Looda jah. Ja ära piiritust unusta ja ole kohal.”

„Okay.”

Kõne katkes. Trevor viskas toru hargile ja heitis pilgu kellale. Pool seitse. Teatava varuga peab ta

seitse kümme siit astuma hakkama, varus on seega 40 minutit. Niikuinii läheb ta nendessamades kuluvates, pusa selga ajada on viisteist sekundit, Reinu jutt ei kohustanud millekski enamaks. Trevor tegi diplomaadi laua kohal lahti ja kallas tühjaks, katkus seejärel kassetika tagant kõik juhtmed ära ja asetas selle diplomaati, hakkas kassette valima. Rein ei olnud seda küll maininud, kuid muusika oli sellistel õhtutel alati Trevori mure olnud. Telefon helises uuesti. Trevor heitis sellele kahtlustava pilgu, ohkas siis ja võttis toru.

„Scotland Yard.”

„Just. Mõttele vee midagi tobedamat välja. „

„Mis sel viga? Omad saavad aru, võõrad peletab minema... Noh?”

„Nojah, midagi ma sain. Mis asi see SETI õieti on?”

„*Search of Extraterrestrial Intelligency*. Maavälise mõistuse otsimine. Ise ei ole lugenud?”

„See on inglisekeelne. Ei viitsinud ajusid väänama hakata. On see UFO-dega seotud?”

„Ei ole. See on rohkem, ütleme – transastraalne raadioamatöörism.”

„Jama ju. Peaks olema selge, et kõrgemad tsivilisatsioonid on ammu meieni jõudnud, ja küsimus on nii, et kas me tunnustame seda ja loeme sellega kõige algsema eelduse nende mõistmiseks.”

„Oota nüüd. SETI on lihtsalt teine tee, püütakse luua kõigepealt sidemeid enam-vähem endataolistega, ma mõtlen tehniliselt tasemelt.”

„Ent võimalus siinsamas ühel momendi kohata supereksisteerivat substantsi...”

„Ja siis? Kas sina oled selleks valmis? Mida sa neilt ootad? Mis alusel sa nendega suhtled?”

„Oeh, selle kohta on terve suur teooria. Tõenäoliselt on nad oma põhiolemuselt ratsionalistlikud, nad on loogilised, kuigi see võib meile üle mõistuse käia.”

„Mina seda ei usu. Ma arvan, et meil tuleb valmis olla kõige halvemaks, ja ainus võimalus võõrastele selgeks teha vaid seda, et nad meile halba teevad, on relvajõud...” Trevor heitis pilgu kellale. „Tegelikult on mul üsna kiire. Teeme nii, et ma astun homme su poolt läbi, siis räägime. *Okay?*”

„Mhh... Olgu, head õhtut.”

Noormees asetas toru hargile ja mõtles hetke, heitis siis peast välja kogu rutiinihulga, asjad, mida teha oleks vaja, ja muigas, püüdes kujutleda eelseisvat õhtut. Aega ei olnud enam üldse.

Nemad neljakesi olid selles peatuses ainsad mahatulijad. Bussi ukсед plaksatasid kinni ja ta punastest tuledest valgustatud ahter roomas üle madala kingu minema. Puhus külm tuul, mis ajas mööda tühja maanteed kuiva teralist lund. Sünkmust taevast rippus madalal, ainult õhukese lumega kaetud lagedamad alad valendasid kergelt.

„Vastik külm.” Ingrid tõmbas jope kaeluse koomale. Trevor tajus tema hääles kergest kõhedust.

„Pole midagi,” kuulutas Rein joviaalselt. „Varsti läheb olemine soojaks, te ise ka ei saa aru, kui ruttu.”

„Esiailgu aga ootab meid suvila, kus on enam-vähem sama külm, kui väljas,” urises Trevor. „Oled sa kindel, et seal elektrit on? Ei ühtki tulukest, ma siin vaatan.”

„Siin lihtsalt pole kedagi, sa peaksid teadma. Elektrit on... kui tuul pole vahepeal traate maha ajanud,” teatas ta muretult.

„Läksime.”

Nad läksid paarsada meetrit mööda maanteed ja pöörasid siis vaevumärgatavale rajale metsa vahel. Siin oli veelgi pimedam, teed võis eristada vaid ähmase heledama koridorina. Maas olid kes teab kui vanad autojäljed ja igal sammul võis libiseda või komistada. Rein läks ees, üks kott käes, teine õlale heidetud, tüdrukud, käed taskus ja pea õlgade vahele tõmmatud, tema järel. Trevor tuli viimasena, püüdes eesminejate kogemustele tuginedes parimat teed leida. Nende sammude kõma külmunud maapinnal oli ainus heli. Keegi ei lausunud sõnagi. Lõpuks avanes eespool väike lagendik, olid näha maja ja ähmased piirjooned.

Rein asetas kotid lumisele pingile ukse kõrval ja otsis võtme. Lukk krigises ja suvila avanes nende ees tumeda koopana. Rein ise astus üsna kindlalt pimedusse, kostis kolinat, kirumist, siis kääksatas veel mingi uks, sammud kaugesid kusagil ruumis ja vaikusid. Kümnekonna sekundi pärast kostis vaikne plõksatus ja tagapool süttis elektrivalgus, see heitis kõrgel asetsevatest akendest pisut kaldus kollakaid jugasid ümbrusele ja lagendik nagu sulgus nende ümbes. Tajutavaks maailmaks jäi vaid valgustatud ala. Rein tuli ettepoole tagasi ja pani ka siin igal pool tuled põlema.

„Astuge edasi ja tundke end nagu kodus.” Ta tõstis kotid sisse ja takseeris teisi. „Mis te siin seisate nagu puuhobused? Tulge sisse ja pange uks kinni.”

„Ei näe erinevust,” Trevor lükkas plikad enda ees sisse ja juhtis kaminaruumi, kuhu Rein oli varustuse maha pannud. Ta hakkas makki töökorda seadma sellal kui tüdrukud ringi vahtisid ja majaga tutvusid. Rein kadus välja, oli kuulda, kuidas ta läheb katusel korstna juurde, siis tuli ta sisse tagasi, keeras siibri lahti ja pani kaminas valmis pandud puudele tule alla.

„Liikuge-liikuge, siis ei ole nii külm. Ouhh!” Viimast ütles ta selle peale, kui kamin talle pahvaka suitsu näkku saatis. Trevor sai makist jagu, see hakkas tööle.

„Treux, too puid.”

„Väljast või?”

„Võid seest võtta, need on kuivemad.”

Trevor läks kaminaruumist tagasi verandale, mille kaudu nad olid sisse tulnud. Paremale jäi välisuks, vasakult pääses saunaruumidesse ja garaaži, seal oligi talvine puudevaru. Puid sülle ladudes vaatas mees seal ringi – talvel polnud see kõide hubasem paik, sest sauna ei kasutatud ja kõik kohad olid koli täis. Suvel oli siin koroonalaud üleval, läbi garaaži pääses saunast basseni – mjaa. Trevor püüdis hinnata, palju sellelaadseid pidusid nad siin olid pidanud – tükki nelikümmend vähemalt. Ta läks puusületäie all vaarudes tagasi, viskas need kamina kõrvale maha ja läks uute järele, et pärast poleks tüli. Kui ta sellega valmis sai, olid teised joped maha ajanud ja askeldasid köögis. Trevor kohendas tuld ja vaatas üle teise toa, mis jäi köögi taha, lülitas seal sisse elektriradiaatori. Kaks neid tube siin oligi, üks, või kaminaruum oli selline, et mahutas suuremgi seltskonna, selle sopp pöördus ümbes korsnajala, seal edasi korstna taga oli köök ja sealt pääseski teise tuppa. Kuna sellel mingit ahju polnud, oli magamine seal talvel võrdlemisi külm üritus – teinekordki eelistas kogu seltskond end magama seada kaminaruumi nurga- ja muidu diivanitel, selle asemel, et omaette elamist nautida.

Nüüd viska Trevor ka lõpuks jope varna ja vaatas, mida teised teevad. Tüdrukud olid osutunud üle ootuste asjalikeks, kui nad kord juba liikuma olid hakanud, Reinul jäi neile vaid töö kätte näidata. Kutt loopis paroole ja noris nendega – *right style*, nagu ta selle kohta ise tavatses öelda. Alguse sunnitud momendist oldi ilmselt üle, sest plikad andsid vastu.

Trevor vaatas köögis ringi ja märkas arendamata tööloiku – ta otsis paraja kannu, pühkis selle lapiga üle ja valas sinna šampuse ja vanalinna segamini. Maitstes ise ja saatus kannu ringi. Ta silmitses Ingridit kõrvalt, kui see võileibu vorpis teha. Plika nagu kompu, pole viga, mõtles ta endamisi. Huvitav, kuidas ta IQ-ga lood on? Loodetavasti mitte, nagu kahetsusväärset tihti, välimusega pöördvõrdeline. Teisest, Kairest oli tal juba selge pilt. Kena väike blond nähvits, kes

kusagil paigal ei püsi, armsa olemisega ja parajalt vaimukas. Kust kurat see Rein pidevalt sihukesti välja traalib? Trevor tundis seda tüüpi plikasid. Nad leidsid ruttu heade eeldustega mehe ja abiellusid, kus siis kõik, mis neis kõitvat oli, kiiresti mandus. Aga nad ei tahtnudki tegelikult muud, kui auväärseks matrooniks saada, ja Trevor liigitas nad lootusetute juhtumite hulka.

Praegu jageles see Kaire seal Reinuga võileibade garneeringu asjus, sest viimane soovitas kindlati absurdseid asju.

„Kohvivesi keeb,” teatas Ingrid.

„No näed siis.” Trevor hakkas kohvi otsima.

„Kas poleks mõtet ta välja lülitada?” tüdruk piilus kannu poole.

„Mis ta’ga ikka juhtub... Kohvi on loomulikult kõige all.”

Trevor tõstis kiiresti spiraali kannust veeämbrisse ja puistas pakist kohvi kannu, vaatas, kehitas õlgu ja puistas veel. Kehitas uuesti õlgu, segas, mõtles, vangutas pead, viskas näpuotsatäie soola ja lõi kaane peale. Ta vaatas korraks Ingridi poole, kes muiates ta tegevust jälgis.

„Rein, palju sa harilikult kohvi paned?”

„Nii. Ja palju sa panid?” Rein pöördus ta poole, teda lauanoaga sihtides.

„*Bona fida.*”

Rein revideeris kohvipakki. „Esimese katse kohta päris tubli.”

Just sel momendil lõppes kassett.

„Treux, kus kann on?”

„Ilma ei saa minna kassetti vahetama? Minu käes.” Ta ulatas nõutava. Rein vahetas kasseti ja tuulas seal midagi.

„Kus kruvikas on?”

„Minu taskus.”

„Mida kuradit ta sinu taskus teeb?” Rein ilmus uksele.

„*Omnia mea mecum porto.*”

Rein sättis helipea õigeks ja tuli tagasi.

„Küll ma oleksin sellele tänulik, kes ütleks mulle, kuidas seda” – ta osutas kruvikeerajaga Trevorile – „ladinakeelsete paroolide loopimisest võõrutada.”

„See on väga lihtne,” arvas Ingrid. „Tuleb iga ta parooli peale õhata „*Eheu, bassa latinitas*”.”

„Vaata, mida plika loeb – Jumalaema kirikut.” Trevor naeris.

„Miks siis?”

„No kus mujalt sa selle leidsid? Muide, hääldus polnud päris õige.”

„No nüüd said kaks parajat kokku,” segas Kaire vahele. „Hääldama hakkate mõni teine kord. Seniks anna need võileivad siia.”

Trevor kasutas juhust ja lasi jalga, otsustades edaspidi ettevaatlikum olla.

„Rein, kus kohvitassid on?”

„Sealsamas, kus taldrikud-noad-kahvlid.”

„Ja kus on taldrikud-noad-kahvlid?”

Rein ohkas ja hakkas toa poole liikuma.

„Oota, ka sul midagi kandikutaolist ka on?” küsis Kaire kähku.

Rein tardus, üks jalg õhus: „Mul on midagi kandikutaolist.”

„Leia.”

„Võta ise.”

„Ja kus need on?”

„Sealsama, kus kohvitassid!” Rein kadus välgukiirusel köögist.

„Mulle näib, et ta norib minuga,” kuulsid nad Kaire teeseldult solvunud häält.

Kui Rein kogu kupatusega kööki tagasi jõudis, ladusid plikad kandikud täis ja Kaire hakkas lauda katma. Rein kadus talle appi.

„Vala kohvi siia.” Trevor oli leidnud suure termose, mille sees nad harilikult kohvi hoidsid, ta andis selle Ingridile ja võttis ise suhkrutoosi ja ühe küpsisekausi, et neid lauale viia. Ümber nurga pöördudes ta peatus hetkeks.

„Vara veel, enne katke laud ära. Musimaratori on hiljem aega küll pidada.”

Ta läks veel kööki, Ingrid oli kohvi termosesse valanud ja loputas kannu.

„Äh, ära näe vaeva, ega see viimaseks täieks jää.” Trevor võttis kannu, kus kokteil oli olnud ja keeras selle teispidi.

„Õudsed joodikud. Eks ma's teen uue. Ja lähme teist juurde.” Ta libistas käe tüdruku pihale, see keeras end lahti, pritsides oma märjalt käelt talle vett näkku.

„Vara veel.” Tüdruk naeris.

„No oota.” Trevor suundus verandale, kus nende joodavavaru seisis.

„Fine!” pomises ta kiirest pudeleid avades. Uuesti kaminaruumi astudes väristas ta õlgu – võrreldes verandaga oli seal ja köögis juba mõnusalt soe. Kaire asetas salvrätikuid kohale, Rein õiendas midagi peadpidi kapis.

„Kahju, et sa täna viinereid ei saanud,” viskas ta üle õla Trevorile. See asetas kannu lauale.

„Ingrid on ikka veel seal?” Ta suundus neist mööda köögi poole.

Ja siis see algas. Valgus kustus ja makk tegi oma tavapärase „ouuu”. Sellele hetkele hiljem tagasi mõeldes võis Trevor vanduda, et tal ei olnud vähimatki õnnetuseaimust. Vastupidi, näis, et asi läheb lõbusamaks. Kamina nõrgas valguses, millega silm kohe ei harjunud, viskus Rein diivanile.

„Siin on kuradi käsi mängus!” pahvatas ta sünge lõbususega. Trevor suundus edasi köögi poole, et sealt pimedast Ingrid üles otsida. Ta astus veel kaks sammu ja siis sundis teda peatuma heli, mille sarnast ta mitte kunagi kuulnud ei olnud. See oli mühin, sumin, mingi kumisev sahin, täis ebainimlikku ähvardavat jõudu. See kestis vähem kui sekundi ja kiiremini, kui inimene suudaks reageerida, valgusid köögilaest umbes kolmemeetrises ringis alla tulenõelad. Need moodustasid silindrilise udukardina, katus selle ringi seest lendles tükkidena kõrgusesse, kadus, hajus. Mööda kõrgusse suunduvat tunnelit langes alla kiiresti tugevnev ereroheline valgus. Ingrid seisis enam-vähem tuleringi keskel, ta karjatas. Selles tontlikus valguses nägi Trevor ta silmis kirjeldamatut hirmu.

„Miks ta seal seisab, miks ta ei liigu?” Mingi painavalt pika sekundi vaatas ta abitult seisvat tüdrukut. Sellistel hetkedel tegutseb aju kiiresti, kuigi enamik mõtteid teadvusse ei jõua. Trevor pani

tähele, et tulekardin et teinud midagi esemetele, mis olid ta teel laest allpool. Ta ei mõelnud sel hetkel ohule, ta sööstis edasi.

Metsik põletav kuumus tabas teda ringi läbimisel, ta põrkas nagu vastu vahtkummist seina, hing jäi kinni ja südant läbistas valu, ent ta oli läbi. Ja seespool tundis ta järsku hirmu. See oli tarretav, nüristav, tappev hirm, mis paneb ennast kägarasse tõmbama ja pead põlvedele surudes uluma. Trevoril oli võitmatu tahtmine vajuda põrandale pisikeseks ja märkamatuks. Ta langes põlvili.

Ise seda teadvustamata märkas mees valguse eripära – see oli rahutu ja hüplev, kuigi näis staatiline, see sädeles ja väsitas silmi, koosnedes nagu miljonitest kiiresti teisenevatest helendavatest punktikestest.

„Laserivalgus,” mõtles ta, ja sel hetkel teadvus nagu kahestus. Ühele poole jäi see keev mäslev hirm, loomalik abitus, selle kohal aga väreles külm loogiline mõistus, mis tegutses omasoodu. Ja see teadvus püüdis uuesti liikuma panna keha, mida loomaliku poole röökiv abitus blokeeris. Trevor pingutas tahet ja aeglaselt, sentimeeterhaaval suutis ta pea kuklasse ajada, ta vaatas ülesse. Mõõda udutoru langes alla mingi sädelev vaim, mis näis koosnevat vaid ererohelisest kiirgusest, näha oli kolm elutut musta silma ja väänlevad sädelevad kombitsad. Kummaline monstrum langes Ingridile peale. Tüdruk avas suu, et karjatada või õhku ahmida, helkivad kombitsad, igauks oma paar meetrit pikk, olid laiali sirutunud nagu ämbliku jalad, nende otsas olid paarikümnesentimeetrised süstlanõela meenutavad teravikud, mille lõpetas viiesentimeetrine kettakujuline kaelus. Nüüd tungisid need nõelad tüdruku kehasse. Ingridi käed tõusid, nagu püüaks ta end veel kaitsta, siis lõtvus ta keha, põlved nõtkusid, pea vajus rinnale, ta jäi rippuma neile nõeltele, kogu konstruktsioon nõksatas alapoole. Trevor tegi meeletu pingutuse, ta kuklast käis läbi valuhoo, selgroog surises, ent ta tõusis. Vatist sõrmedega haaras ta puulõhkumiskirve, mis juhuslikult ringi sees oli ja virutas selle otse rohelisse helki. Tal vedas, et kirves pääses ta ikka veel mitte täiesti kuuletuvast käest – sähvatas pimestav, ergavvalge leek, Trevorit tabas kuuma tuha ja pisikeste sulametalliipiiskade pilv. Helklev leegikardin – vahepeal oli ta võtnud kera kuju, millest tuhm udutoru ülesse suundus – lõi hetkeks lainetama ja koos selle pilvega paiskus Trevor tagasi, ta kukkus seina äärde mitu meetrit kõõgist eemal. Rohelises valguses kummardusid ta kohale Kaire ja Reinu ehmunud ja nõutud näod. Trevor püüdis end oiates jalule ajada. Instinktiivselt tõstetud käed olid silmi kaitsnud, ent igal pool mujal paljal nahal kipitasid põletushaavad, ta juuksed ja kulmud olid kergelt kõrbenud. Rein ja Kaire aitasid ta püsti. Trevor lükkas nad eemale ja lähenes uuesti leegikardinale. See helendas nüüd vähem ja oli selgem, ent murdis kristallina tugevasti valgust. Ikka veel pimestavat valgust kiirgav hoomamatu kogu rippus meetri kõrgusel Ingridi põrandal lebava keha kohal. Kellegi käsi puudutas ta rannet.

„Mis see on? Mis see ometi on?” küsis Kaire värisev hääl.

„Ei tea...”

Nagu mingi vördjalik ämblik vappus too roheline valguse allikas õhus. Veel üks kombits pöördus, võnkus nagu kõheldes, tungis siis tüdruku kehasse. Monstrum püüdis tüdrukut üles tõsta, korraks läkski see tal korda, valgus tuhmus sekundiks ja ta kukkus tagasi, Trevor jõudis märgata enam-vähem kerakujulist tuuma, mis näis koosnevat peeglitest ja läätsedest... ja valgusest. Trevor lähenes leegikardinale veelgi. Kaire sõrmed pigistasid ta rannet.

„Ära mine...”

Kannatamatult, tagasi vaatamata raputas Trevor käe lahti.

„See on vampiir!” pistis Rein järsku kisama. „Ta imeb verd! Ta tapab meid kõiki!” Ta tormas välja.

„Põgenege!” Kostis mütsatus, pominat, siis uus karjatus. „Ma ei pääse välja! Ooohh!”

Trevoril polnud aega mõelda ta sõnade tähenduse üle, sest just siis tõusis undamine ja vibratsioon. Prahvatas pilbastuva puu ja purunevate kivide kirjeldamatu helikaos. Suvila vappus. Seni

vertikaalselt üles suundunud tunnel hakkas pöörduma, lennutades laiali kõik, mis teele jäi. Ta muutis korduvalt suunda ja Trevor nägi, et ta on seitse-kaheksa meetrit pikk, lõppedes hallikasvalge seinaga, mis kumerdus sfäärina igale poole, niipalju, kui seda august näha oli. Ta näis olevat kontsentiline tolle leegikardinaga. Kivid ja puu, mille tunnel allapoole liikudes minema lennutas, nagu lennutab sädemeid kiiresti pöörlev käiaketas, pörkasid sellelt seinalt sissepoole tagasi, lõhkudes aknaid ja põõsaid. Tunnel raius maja tagaseina laia ava ja peatus siis rõhtsalt, ning kaikuva raksatusega istus talle peale pimedus, määramatu süngmust pilv eimiskit, mille leekkardinaga kokkupuutuva osa kohal rippus poolviltu rohekasmustalt kirendav kuusnurk. Kõike moonutav ebaloomulik valgus pulseeris, mööda tunnelit lendlesid udutordid, tunnel ise virvendas, udutordid pörkasid ämblikutaoliselt monstrumilt ja mõned neist läbistasid leegikardina ning plahvatasid valjude raksatustega seintega kokku pörkudes. Levis terav osoonilõhn ja kõrbenud kuumus. Monstrum rappus ning tõmbles, püüdes tolle kuusnurga poole roomata.

„Mu suvila!” kostis Reinu ahastav hüüd.

Trevor võpatas, ta taipas, et oli kõike seda vahtinud nagu hüpnotiseeritu, Reinu hääl äratas ta. Too oli uuesti tuppa tulnud ja vaatas nüüd käsi risti surudes seda hävingut. Iga hetk võis mõni udutort otse nende suunas pörkuda. Kaire oli vastu seina liibunud ja vahtis ikka veel pärani silmi otse valgusesse. Trevor rabas tal käest kinni ja vedas ta otsese nähtavuse alast, mida valgus teravalt piiritles, välja, lükkas ta diivanile istuma.

„Rahu, kurat!” karjus ta Reinule, kes oli uuesti elustunud, tormanud akna juurde ja kiskunud selle lahti, veristades sõrmi ja lõhkudes ühe ruudu. Rein ei teinud kuulmagi, vaid hüppas välja.

„Siin ka! Sein... Sein...” kuulis Trevor ta häält, õudusest täidetud häält. „Ümberringi...”

„Rahu, mees!” karjus Trevor veelkord, ta jälgis valgust, ja nüüd hakkas see jälle muutuma. Valgustunnel jagunes kaheks, üks neist jäi sinna, kus oli, teine, väiksema läbimõõduga ja tuhmim, hakkas pöörduma nagu kella sekundiosuti, aga vastupäeva ja paar korda aeglasemalt. Tunnelite lõikejoonel mänglesid vikerkaared, ta pöördus ümber sellesama mõttelise keskpunkti, kus oli too ämblik. Ta oli ebareaalne, nagu kuuma õhu virvendus, ent samas teravalt piiritletud, ja ta ei lõhknud oma teel midagi.

Trevor oli just jõudnud akna juurde ja taipas välja vaadates, mida Rein mõtles, kui ütles, et välja ei saa. Hall sein, mida Trevor oli näinud tunneli lõhutud august, ümbritses suvilat igast küljest, moodustades 15-20 meetrise läbimõõduga poolkera. Rohelise valguse helgist oli kõik valge nagu päeval. Trevor meenutas seinalt pörkuvaid kive – jah, välja siit ei saa. Ta heitis pilgu tagasi. Pulseerides ja aeg-ajalt katkedes liikus toru edasi, nagu otsides midagi, kord kõrgemale tõustes, kord madalamale laskudes pöördus ta. Seinad naksusid, kui ta neist üle libises, kõik mis oli metallist, paiskus ta sihis tsentrist eemale.

„Rein, ettevaatust! Ära valgustunneli teele jää!” hüüdis Trevor igaks juhuks. Kiir paiskas ümber väikese kapikese, jõudis diivanini, selle nurgas vaatas Kaire apaatselt tunneli lähenemist, kiskus end vaid kõssi. Trevor haaras ta õlast ja tiris ta eemale. Rein ronis läbi akna sisse tagasi. Ta oli lumine, ta püksid olid määrdunud ja lõhki.

„Ta tapab meid kõiki, hävitab,” soigus ta. Tunnel libises üle laua ja paiskas vastu seina kõik lusikad, noad, kahvlid ja soolatoosi, need tõukasid lennates maha ka muid asju. Raksatusega kadus läbi akna kaminal seisnud raske tinakann, šaslõkivarraste-ahjuroobi komplekt paiskus mürinal nurka. Rein karjatas kähedalt ja tormas verendale, sealt edasi garaaži. Trevor taganes aegamööda Kairel käest kinni hoides. Kiir tõusis jälle, kuni oli meetri kõrgusel põrandast, hakkas jälle laskuma.

„Alt läbi,” ütles Trevor. Ta paiskas Kaire põrandale, veeretis end alt läbi ja lausa lohistas tüdruku järele. Nad tõusid. Rein oli sel ajal esikusse tormanud, nüüd jõudis ta uksele.

„Alt...” tahtis Trevor öelda, kuid sõnad jäid talle kurku kinni, sest Rein sööstis otse murduvasse

valgusesse. Tunnel lahvas erevalges valguses, kõigepealt hajus kõögisein, nüüd oli see vaid üks kõrvetav leek, hetkeks nägi Trevor seinale söestuvat inimese siluetti, siis hajus ka välissein ja aknaid tabas nagu rahesabin, oli tunda kärsahaisu. Kellarihm torkis, kõiki esemeid ruumis kattis helesinine koroonalahendus. Kiir nõrgenes kiiresti, kollapseerus järsku ja kadus.

Alles nüüd jõudis Trevori teadvusse, et Kaire karjub ja rabeleb, alateadlikult oli ta sõrmed tüdruku käsivarre ümber nii tugevasti kinni pigistanud, et see kuhugi ei pääsenud.

„Rahu nüüd. Rahu, tüdruk.” Ta raputas teist õlgadest, Kaire nuuksatas ja jäi vait. Trevor vaatas kiiresti ringi, siis pani tüdruku jälle diivanile istuma, kummardus lähemale, vaatas talle teravalt otsa.

„Istu siin ja ole tasa, ära mingil juhul kuhugi torma. Kui midagi märkad, ütle mulle. Selge?”

Tüdruk noogutas kiiresti, talle pärani meeletute silmadega otsa vaadates. Trevor oli paari kiire sammuga kõögiukse juures. Seal oli kõik samamoodi, ainult liikumatu. Ingridi keha lamas põrandal ja monstroom tõmbles vaikselt. Ainult udu ei olnud ja tahapoole suunduv tunnel põles ühtlaselt. Midagi ei juhtunud. Mees silmitses seda mõned minutid seal seistes ja vajus siis sisemiselt kokku. Ta lõtvus, põletushaavade kipitus andis end tunda, selg ja küünarnukid olid valusad. Hirm, mida ta oli tundnud tuleringi sees – see oli talle sisendatud, oli selge – oli tolle arusaamatu teadvuse kahestamise šokiga talle teene teinud. Viimaste sündmuste kiirus ja tegutsemist nõudev otsene oht ei jätnud talle sekunditki mõtlemisaega, ta oli teinud, mida pidi tegema, nagu automaat. Ent nüüd, kui stseen järsku paigale tardus, hakkas teadvusse jõudma sõprade hukkamise vapustus ja kogu olukorra võigas ebaloomulikkus. Emotsioonid valgusid pinnale, ta laskus sinnasamasse diivanile, mille nurgas Kaire istus, ja peitis näo kätte. Ta tahtis minema siit!

Tükk aega ei suutnud ta midagi teha ega mõelda. Mitu korda pidi ta endalt küsima, kas see pole unenägu. Värinad raputasid teda, ent see oli lõpuks marrastuste ja põletuste kipitus, mis ajas ta leevendust otsima. Ta teadis, kus kapinurgas Reinul esmaabivahendid olid ning kriimustusi ja põletusi puhastades-määrides-plaasterdades suutis ta lõpuks ennast ka pisut koguda.

Ta vaatas ringi, silmad peatusid Kairel. Tüdruku pilk püsis ainiti temal.

Vaeseke on hulluks minemas, mõtles Trevor ja sundis end muigama. Tulemus oli kindlasti hale grimass, konstateeris ta ise.

„Ole siin, Kaire. Kui midagi juhtub, hüüa. Ent näib, et jäi pidama, ole rahulik. Ma vaatan pisut ringi.”

Trevor uuris ümbrust sünge näoga. Päriselt oli tal tahtmine ulguda. Suvila oli nagu lahinguväli. Nii esi-, kui tagaküljel haigutasid suured augud, kõik kohad olid täis hallilt sfäärilt põrkunud kõrbenud välimusega materjale, lisaks veel segadus, mida oli teinud pöörduv tunnel. Trevor tundis suitsulõhna, oli üsna palav vaatamata sellele, et maja oli puru. Mõned sekundid mõelnud, mees taipas – ruum oli ju suletud. Tollest kuplist ei läinud läbi kivid ja küllap ta pidas ka sooja. Trevor kustutas kamina, siis käis läbi kõik ruumid. Ta uuris maja ka väljast, niipalju kui sai. Lumi sulas, kupli tippu lähedal oli suitsu tihedamalt. Suvila tagakülje kohal hõljus õhus suur pilv määramatut, süsimusta pimedust, Trevor ronis isegi katusele, et sellest ülevaadet saada, sel oli enam-vähem kaksikkumera ketta kuju. Trevor ei söandanud talle läheneda, ta kaalus hetke käes kivikest, ent otsustas seda igaks juhuks mitte ärritada. Selle asemel uuris ta kuplit. Kivike põrkas sellelt tagasi nagu seinalt. Lühikese kõhkluse järel aetas mees käe selle vastu, tunnet ei olnud mingisugust. Pettunult ronis ta tuppa tagasi, nüüd oli vaja rahuneda ja mõelda.

Ta peas oli fantastiline puder, ta pidi pingutama, et reaalsuse pinnale jääda. Ta võttis kohvitassi, otsis aknaaluse diivani tagant lusika, maitstes, kohvi oli jahtunud. Ta tõusis, viskas selle lahtisest aknast välja, valas termosist uut. Osa kohvi läks maha, sest ta käed värisesid hullusti.

Rahu nüüd! käskis ta ennast ja unustas selle samas. Ingrid oli valanud kohvi siia termosesse. Ingrid... Kui ilus ta oli... Nüüd lamab ta siin, tapetud käsitamatu ja mõistetamatu jõu poolt. Enam ei

vaata keegi imetlusega ta habrast kaju, ei otsi ta siniste silmade pilku, enam ei lükka see õrn käsi laubalt musti kiharaid... Jäta, käskis mees end veelkord. Rein oli hea sõber, ja tast ei jäänud järgi muud kui kõrbehais. Ja ta ise oli lõksus.

Kaire liigutas ennast. Trevor vaatas korraks ta poole, tegi siis teise tassi tühjaks, valas sinna kohvi ja surus tüdrukule pihku.

„Joo.”

Tüdruk täitis käsu. Trevor ise võttis ühe võileiva, ent pani selle kohe lauale tagasi – suutäis käis ringi, vaevaga neelas ta selle alla. Kaire asetaski tassi lauale. See igale inimesele ülimalt tuttav heli pani mehe arusaamatuses ringi vaatama. Siin nad istuvad ja jooivad kohvi. Kui tugev on harjumuse jõud! Isegi kõige võimatumas situatsioonis järgib inimene väljakujunenud tavasid. Absurdne...

Kaire nihkus talle lähemale.

„Miks me ära ei lähe?”

„Ei saa. Sa nägid seda halli seina? See ei lase midagi läbi.”

„Mis meiega juhtub?”

„Ma ei tea.” Siis vaatas ta tüdruku poole. „Ainuke, mida me teha saame, on mitte paanikasse sattuda. Kuidagi peab see ju ometi lõppema. Peegelväli nõuab tohutult energiat...” Ta takerdus, taibates, mida oli öelnud – mitte millegagi põhjendatud stamp ulmekirjandusest.

„Mis see on?” küsis Kaire jälle.

„Ma tõesti ei tea.” Trevor kehitas õlgu. „Igatahes üleloomulikesse asjadesse ma ei usu. Maailmas on lihtsalt palju, millest meie mõistus üle ei käi, ja väikestele inimestele sellest ei räägita.”

„Juhtub seda tihti?”

„Oh persse... Kust mina tean. Ma käitusin lihtsalt nii, nagu oli ainus võimalus. Tuleb lihtsalt mõistus vaba hoida, olla sisemiselt valmis tegutsema teistsuguse loogika tasandil. Lihtsalt... Need on tõesti väga elementaarsed asjad. Ent meil sisendatakse inimestele, et midagi ebatavalist juhtuda ei saa, see on üks komponent vaimsest kastreerimisest... Küll me sellest supist välja tuleme.” Ise ta seda ei uskunud.

„Kui hirmus see kõik on...” Tüdruk liibus ta vastu. Muus olukorras oleks selline lapselik žest Trevorit lõbustanud, nüüd pani ta vaid käe teise õlgadele ja mõtles omi mõtteid edasi, aeg-ajalt automaatselt kohvi rüübates.

Kui ta mingi määramatu aja pärast sirutas käe termose järele, märkas ta, et detailid ei ole enam eristatavad. Hetkega muutus ta taas erksaks.

„Ole siin,” ütles ta Kairele ja astus kõõgiukse juurde. Valgus oli tõepoolest nõrgenenud, nüüd võis juba vaadata selle allikat, mis sarnanes paljutahulise kristalliga. Kümne-viieteistsekundiliste vahedega ta veel jõnksatas, üldiselt püsis vagusi napilt Ingridi kehast kõrgemal. Leekker oli vaevumärgatav. Trevor sirutas käe, ent lõi kõhkleva. Alguses oli ta korra sellest läbi käinud, kuid ta ei tahtnud riskida. Ta muigas, läks tuppa tagasi, võttis sealt esimese kättejuhtunud sobiva eseme (see oli küünlajalg) ja sidus nõõrijupi otsa. Ta kõõgutaski seda vastu helendust, see põrkus tagasi nagu vastu elastset kummit põõgates. Trevor sirutas käe ja puudutas kera, ta tundis kuumust. Ta surus tugevamini, käsi läks läbi, vaid käsivarres välja kohal oli tunda pitsitust. Ta tõmbas käe kiiresti tagasi. Kristall hakkas taas allapoole vajuma. Tõke lõi uduseks, temas tekkisid valgust murdvad rebendid. Kera lagunes üksikuteks laikudeks, mis kokku tõmbusid, jäid vaid kristallini ulatuvad valkjad tulbad, need tõmbusid kokku, hajusid. Kristall ise kukkus Ingridi keha kõrvale põõrandale. Küünlajalga enda ees hõljutades hiilis mees lähemale, kummardus tüdruku surnukeha kohale. Üks kombits liigutaski ja põõras nõõla ta poole, Trevor hüppas vääkkiirelt tagasi, kombits lõõtvus. Ta kuulis

selja tagant ohet – Kaire seisis ukseavas.

„Ära tule lähemale,” hoiatas Trevor igaks juhuks, ise külg ees rohekasmusta kuusnurga poole liikudes. See oli samasugune, kui kristall, ta ei kiiranud, ta oli läbipaistev ja ei olnud ka. Kui Trevor oli tast meetri kaugusel, hajus see järsku keskelt äärte suunas, vabastades umbes pooleteisemeetrise ava, millest võis vaadata tolle musta pilve sisemusse. Ent silm eristas vaid valkjatest valgustorudest ebamääraseid struktuure.

Trevor uuris vaatepilti mõnda aega, katsus siis luugiäärt ja sealt algavat tuhmilt helkivat põrandat oma improviseeritud indikaatoriga. Midagi ei juhtunud. Ta ronis sisse.

„Kuhu sa lähed?” kostis Kaire ärev hääl.

„Ma vaatan siin ringi, ära karda.” Trevor vaatas tagasi, Kaire oli üsna luugi juurde tulnud. „Tundub, et kaotada ei ole meil midagi.” Talle tundus, et ta hakkas midagi taipama.

Pimeduses ei näinud tüdruk vist muud, kui ta siluetti.

„Ära jäta mind siia üksi.”

„Siis tule siia.”

Tüdruk uuris pimedust.

„Ma ei julge.” Ta hingas kiirsti, nagu oiates.

Trevor oli oma mõtetega ametic.

„Kuule, on kaks võimalust – kas sa jääd sinna või tuled siia, mina lähen,” vastas ta kannatamatult.

Tüdruku huuled võbisesid, ta kõhkles, astus siis luugi juurde, mees aitas ta ülesse.

„See ei viigi kuhugi,” lausus tüdruk, kui silmad pimedusega harjusid.

„Sa mõtlesid, et see on suurem või?”

Tüdruk noogutas kiiresti. Nad seisis vast meetri kaugusel luugist ja Trevor püüdis ruumis mingit ülevaadet saada. Helendav põrand läks rajana edasi, hargnes, siin-seal hõljusid õhus erivärvilised kujundid ja mustrid. Üks mustrilint algas luugi juurest ja lõppes valkjalt helendava rombiga nende lähedal. Ta lasi Kaire käe lahti, astus sammu edasi ja peatus. Ülevaate saamiseks oli liiga pime, ainus reaalne asi oli kuusnurgast paistev köök, seegi tontlikus rohelises helenduses. Mingid ebamäärased udukogud, kummalised vormid – ainus pidepunkt oli, et ruum ei saa olla suurem, kui too pimedusepilv väljast, seega umbes kaheksa meetrit läbimõõdus.

„Siia tuleb mingi tõrvik kaasa võtta,” pomises Trevor tüdruku poole tagasi vaadates. „Ära rajalt kõrvale astu.”

Enne kui mees taipas, mida teine teeb, ja teda takistada jõudis, oli Kaire sirutanud käe ja puudutanud toda helendavat rombi. Ei juhtunud muud, kui süttis terav valge valgus.

Ja selles valguses nägid nad hulluksajavat pilti. Väändunud valgete udutorude taustal hõljus ruumis, esimesel pilgul kaootiliselt, umbes kaks tosinat inimest, kelle nägudel oli surma õudus. Kaire kisendas, pöördus, kisendas edasi, nüüd juba täiesti enesekontrolli kaotanult, üritas vist ummisjalu väljapääsu poole põgeneda, ent arvestas valesti, õigemini ei arvestanud üldse, kaotas tasakaalu ja enne kui Trevor taipas, mis toimub, kukkus ühte neist udupundardest. Ta ülakeha kadus hetkeks pea täielikult uttu, kostis vihin ja nagu klaasi krigin, siis toru jonksatas, paisates udust välja jäänud poole eemale.

„Kaire...” sositasid Trevori veretud huuled. Ka nüüd, kui see viimane õnnetus teistele otsa sadas, ei teinud ta rumalusi. Ent seal seistes ja tüdruku veel tõmblevaid jalgu ning poolekslõigatud kehast voolavat verd vaadates tundis ta, et midagi läks ka tema sees pöördumatult katki. Millelgi ei olnud

enam mõtet. Ta elutahe andis alla, üks raske pisar veeres liikumatule näole.

Ta silmitses inimkujusid. See oli kirev galerii, seal oli inimesi mõlemast soost ja kõigist rassidest, ja õige kummalistes rõivastes. Ühe neegri paljal ülakehal nägi ta sentimeetrijämedusi musti auke, ka kõigi teiste rõivastel olid need olemas. Ta pilk jäi peatuma ühel poisikesel, kes võis olla kaheteistaastane, tal tekkis kummaline déjà vu tunne. Ta silmitses auke kuuel, üritades moejoone järgi arvata, mis ajastust see tragöödia oli ja siis meenus talle kunagi loetud seletamatu lugu Ühendriikide poisikesest Oliverist, kes kadus 1812 aasta jõuluööl. Ta olla läinud kaevule ja teised kuulnud ta kõrgusesse kaduvaid hüüdeid „appi, appi, nad võtsid mu kinni”. Ja ainsad, lõppevad jäljed puutumatul lumel olnud tema omad. Asjad asetused oma kohale ja Trevor ägas.

„Kui põrgulikult sitane on kohtumine võõra tsivilisatsiooniga!” ta lausa karjus, ta ei hoolinud enam. „Ebatäiuslikud robotid, kes tapavad ja konserveerivad inimesi, nagu meie kogume herbaariumi. Kaua juba – paarsada, tuhat aastat? Tullakse sellele järele või unustati see siia? Kes võis esimene olla... neist Hiina rõivastest ei tea, aga see seal on selgelt keskaeg... Te ei saanud loodetavasti kunagi teada, mis juhtus, see käis liiga kähku. Ent nüüd on see risu rikkis... Mõttetu surm, mõttetu meile kättesaamatu, aga ikkagi idiootlik tehnika.”

Ta tundis määratut väsimust, valu ja lootusetus olid ta tuimestanud. Ta tegi loiult oletusi, miks aparaat sinna pidama jäi. Ootab ta ikka veel, et robot saagi pardale toimetaks? Eriti midagi mõtlemata ja tagajärgedest hoolimata libistas ta käe üle tolle mustri, lülitas paar korda valgust sisse-välja. Hakkas siis teisi mustrielemente torkima. Avastas, kuidas luuki sulgeda-avada. Järgmine lüliti pani ta muigama – nüüd nägi ta kogu ümbrust, nagu seisaks ta kergelt heledaval tahvil kahe meetri kõrgusel suvila taga, ja ei musta pilve ega halli kuplit ei olekski. Pilved olid ikka tihedad ja madalal, ent pimedus ei olnud enam täielik, sest horisondi taga oleva päikese kauged kiired panid idakaare punakalt kumama.

Trevor silmitses seda kõike nagu hüvasti jättes. Mingit moodi andis ta endale aru, kui tasakaalust väljas ja endast ära ta oli, ent hulluse asemel võttis temas kuju must külm raev. Seda ei olnud vaja väljendada, see oli enesestmõistetav – kui ta vähegi saab, ta hävitab selle vördjaliku maavälise kolaka.

„Kas tõesti hakkab juba hommik tulema?” Ta heitis pilgu oma elektronkellale, see ei näidanud midagi. Tõenäoliselt läks ta rikki siis, kui staatiline elekter kõik helendama pani.

Ta astus ruumi keskel torude vahel oleva pulti juurde, sest mingid tuled olid seal vilkuma hakanud. Leige erapooletu huviga jälgis ta, kuidas mingi riba, mis ilmselt aega tagasi luges, otsa sai. Seinad tuhmusid, seal, kus oli olnud püüdjarobot, sähvatas valge leek. Kui hetke pärast läbipaistvus taastus, polnud enam ei robotit ega suvilatki, isegi mets maja ümber põles.

Trevor isegi noogutas endamisi, kui kogu vaatepilt vajus algul aegamööda, siis üha kiiremini allapoole. Korraga ei näinud ta enam midagi, sest nad olid pilvedesse jõudnud. Siis, mõnikümmend sekundit hiljem, olid nad läbi. Päikeseketas tõusis kiiresti horisondist kõrgemale, tuhmhall pilvetasandik vajus allapoole.

„Ingrid, Rein, Kaire, Ingrid, Rein, Kaire...” kordas Trevor nagu transis ja proovis puldil mitmesuguseid nuppe, ent mitte midagi tajutavat sellest ei juhtunud. Ta heitis pilgu ümbrusele, taevas hakkas mustaks tõmbuma. Maa kaugenese silmnähtavalt, hakkas allpool juba selgeid mõõtmeid omandama. Trevoril koitis arusaamine, et ta ei ole võimeline võõrast masinat juhtima. Ainus emotsioon oli kerge pettumus, kõige vähem tundis ta hirmu. Ta haaras küünlajala ja hakkas pulti huupi taguma. Helendavad pinnad pröksatasid ja kustusid, ta võttis ette mingid roosakad torud puldi kohal, need purunesid nagu klaas ja ootamatult kaotas kõik kaalu. Trevor klammerdus näppudega pulti, et mitte ära lennata, kukkumise tunne oli sisikonda pahupidi keerav. Ta tundis ainult kerget ebamugavust, kui laibad ruumis lahtipääsenuna ringi lendasid ja mõned teda riivasid, tal oli ikka veel kõik täiesti ükskõik. Tükk aega ei juhtunud midagi, millegi järgi ei olnud arvata,

kus või kui kõrgel nad olid. Maa ja laotus pöörlesid aeglaselt ringi. Mees nihutas end pisut, üritas end käte-jalgadega kinni hoida, et puldile veel mõned hoobid anda. Siis tundis ta kergelt õõtsumis, väga kergelt suruti teda vastu pulti. Varsti surve ühtlustus ja oli juba nii tugev, et ketas näis serva peal püsti seisvat; surnukehad kukkusid matsatustega ette hunnikusse. Trevor purskas närviliselt naerma – taldrik kukkus abitult maa suunas tagasi ja õhutakistus tekitas selle jõu. Pilved tõusid neile vastu.

„Loodame, et see on kiire...” jõudis ta veel mõelda, kui saabus pimedus.

Stockholm, 1999

Mees mu vastas tõmbas närviliselt suitsu ja läks kergelt longates akna alla. Ta pilk uitas öisel linnal, sellal kui ta tuhmi häälega rääkis.

„Mis ma pidin Rootsi immigratsioonivõimudele ütleva? Selle loo rääkima või? Lamasin kaks kuud aparaatide all, see andis mulle võimaluse end koguda ja nii sisemiselt kui väliselt kokku lappida. Oli sügav nõukogude aeg, rootslased kedagi välja ei andnud, sest venelaste silmis olin ma riigireetur. Kui ma selle loo oleksin rääkinud, oleksin ehk hullu pähe tagasi saadetud... Või mine tea?”

Hulluks peeti mind niigi. Seletasin, et ei tea midagi selle... hõljuki konstruktsioonist, millega tulin. Ütlesin, et tulin üksi, aga seda peeti valeks, et kaitsta hukkunud kaaslaste perekondi – need väärakad kommunistid ju maksid kätte ka põgenenute lähedastele. Teesklesin mälukaotust... Mingil viisil seda aktsepteeriti. Minu teada ei olnud Eesti meedias kogu asja kohta poolt sõnagi... .. Kõige raskem oli Ingridi vanematega, nende silmis olin... olen ma alati mõrvar...

Kuidas pääsesin? Ei tea. Ju seal oli mingi päästekapsel. Plahvatuse peale tuli Rootsi rannavalve välja ja leidis mu mingitel nimetutel kaljudel meres. Pealumõrad, kuus ribi ja mõlema jala luud murdunud, kui ainult tõsisematest asjadest rääkida.”

Ta istus uuesti diivanile.

„Avalda see... ulmejutuna. Niipalju aastaid on möödunud. Ma olen elus, aga pole sellest ööst kunagi üle saanud, ega ka saa. Ma ei ole seda kellelegi rääkinud. Ära ainult mu nime maini. Mul on siin perekond, sõbrad. Kaua suhtuti ka võimude poolt minusse suurte kahtlustega, nüüd... Aeg parandab kõik haavad.” Ta muigas rõõmutult ja parandas end.

„Peaaegu kõik.”